

Buzz Meeks letette kocsiját a San Berdoo-völgybeli motel elhagyott parkolójában. Kilencvennégyezer dollár és nyolc kiló tiszta heroin volt nála. Zakója alatt ott lapult tízmilliméteres ágyúja, továbbá harmincnyolcása és egy negyvenötös automata, meg az a rugóskés, amit a határon vett az ott lebzselő *pachucótól*, még mielőtt kiszúrta volna a túloldalon várakozó kocsit. Mickey Cohen emberei valószínűleg ugrásra készen ülnek jelzés nélküli, Los Angeles-i rendőrautójukban. A tijuani zsaruk sem jobbak náluk. Ha sikerül elkapniuk, biztos, hogy ráteszik kezüket a szajréra, őt meg a San Ysidro vizébe dobják. A folyó nem beszél.

Egy hete menekül. Eddig ötvenhat lepedőt költött arra, hogy életben maradjon: kocsikra, rejtekhelyre. Átlagosan négy-öt ezerbe került egy éjszaka, ami érthető, hiszen valamennyien jól ismerték Mickey Cohent. Mindig ő fölözi le a hasznot, legyen szó narkóról, kurvákról vagy bármi egyébéről. A Los Angeles-i rendőrség a nyomában lihegett. A vérét akarták, mivel megölte egyiküket. Ez a szerencsétlen ügy befagyasztotta a drogpiacot. Senki sem mert mozdulni. Rettettek a megtorlástól. Kénytelen volt átadni az egészet Doc Englekling fiainak. Úgy egyeztek meg, hogy Doc zacskózza és lejegeli a port. Később majd eladja, és eljuttatja neki a százalékot. Természetesen ő is félti a tökét, de túl nagy a kísértés. Abban állapotok meg, hogy az El Serrano motelban találkoznak. Ma este érte jön Doc két embere, kiviszik az ültetvényre, és a fehér por légítársaság egyik gépén kilövik Guatemala Citybe. Mindenki jól jár. Több mint

tíz kiló első osztályú heroinnal szórhatják meg a piacot – már amennyiben Doc nem veri át a fejét, illetve a két fickó nem tűnik el az anyaggal a balfenéken.

Meeks a telepített fenyők árnyékában tette le a kocsit. Kivette bőrröndjét, és alaposan szemügyre vette a környéket.

A patkó alakú motelnak talán tucatnyi szobája lehetett. Hátról dombok övezték. Onnan nem csaphatnak le rá.

Az udvar laza talaját letört gallyak, eldobott borosüvegek és mindenféle szemét borította. Ha erről közelítenek, biztosan meghallja a lépések vagy az autógumik zaját.

Csak egyfelől jöhetnek: azon az úton, ahol ő is behajtott. Persze elképzelhető, hogy néhányan átnyomakodnak a sűrű erdőn, hogy a fák közül vegyék tűz alá.

Vagy az egyik szobában lapulnak.

Meeks elővette a tízmilliméterest, és nekiállt, hogy módszeresen átfésülje a szobákat. Az első ajtó recsenve szakadt be a rúgása alatt. Sorban haladt végig a folyosón. De nem talált, csak pókhálót, patkányokat, mocskos fürdőszobákat, eldugult véceket, rohadó ételmaradékokat, és spanyol nyelvű újságokat. Az embercsempészek láthatóan itt tárolják a Kern County rabszolgafarmjaira szánt árut. Továbbhaladt. A hetedik szobában valóban voltak: egy ijedt mexikói család meredt rémülten a fegyveres fehér emberre. „Nyugi, nyugi!” – morogta nekik, aztán ment is a következő ajtó felé. Az utolsó szoba is üresen állt. Meeks letette a hátizsákját, és körülnézett. Innen jó kilátás nyílt mind az első, mind a hátsó udvarra. A rugós matracokból kilógott a kapok. Meeks elvigyorodott. Nem rossz. Hasonlít az utolsó balhé színhelyéhez.

Aktnaptár lógott a falon. Meeks átlapozott áprilisa, és megnézte, hova esik a születésnapja. Csütörtök. A képen lévő lánynak csalén álltak a fogai, azonban ettől eltekintve egész jó bőr volt. Kicsit hasonlított Audreyra, a hajdani szriptízáncosnőre, Mickey egykori szeretőjére. Meeks miatta ölte meg azt a zsarut, és ezért esett kútba Cohen Jack Dragnával kötendő heroinüzlete. Végigpörgette a naptárt. Pár percig latolgatta, vajon

megéri-e a következő évet. Összeszorult a gyomra. Hátral a fejében lüktetni kezdett az egyik ér. Kiverte a víz.

Egyre pocsekábbul érezte magát. Szorongott. Az ablakpárkányra rakta fegyvereit. Zsebeit telitölte töltényekkel: harmincnyolcas golyókkal és az automatába való tárakkal. Övébe dugta a rugóskést, és a hátsó ablakot elbarikádozta a szobában talált matracokkal. Kiverte a parkolóra néző ablak üvegét. A friss szellő végigsimította bőrét. Letörölte arcáról a verítéket. Odakinn mexikói kölykök baseballoztak.

Csapdába esett. Az illegális bevándorlók az udvaron gyülekeztek. Időről időre a napra mutogattak, mintha onnan akarnák leolvasni, mikor jön értük az a rozoga teherautó, ami elviszi őket álmaik földjére. Alkonyodott. A parkolóban várakozó kátrányos helyzetűekből szünet nélkül dőlt a szó. Meeks egyszer csak két fehér emberre lett figyelmes. Az udvaron át közeledtek. Stan és Pan. Az egyik sovány, a másik kövér. Egyáltalán nem tűntek zsaruknak vagy Mickey Cohen embereinek. Meeks kilépett a házból. A tízest azért elővigyázatosságból lövésre készen tartotta a háta mögött.

A két ember intett neki. Szélesen mosolyogtak rá. Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van. Meeks körbepillantott. Zöld szedán parkolt a bejárattal szemben. Valami kék csík csillant mögötte – túl kék volt ahhoz, hogy a fenyők közt átvillanó ég lehessen. Meeks azonnal tudta, miért erősködött annyira Doc, hogy a fiúknak idő kell, míg összeszedik a pénzt.

Ő is elmosolyodott. Hát persze, kedves srácok ezek. A világegyetem sem törnék rosszban a fejüket. Ujját a ravaszra csúsztatta. Visszaintett a sovány fickónak. Felismerte: Mal Lunceford, az egyik hollywoodi rendőrőrs embere. Rendszerint a Scrivener's autós étterem előtt posztol, és kitüntetésekkkel ékesített mellkasát düllesztve figyeli a mulatságot.

A kövér odaszólt.

– Várni kell a gépre.

Meeks előkapta a fegyvert, és megeresztett egy sorozatot. A kövéret elkapta az egyik lövedék. Nekitántorodott Lunce-

fordnak, és mindketten elestek. A füstös képűek szempillantás alatt eltisztultak a környékről. Meeks visszarohant a szobába. Hallotta, hogy a hátsó ablak üvege betört. Elrántotta előle a matracot. Két férfi kapaszkodott a párkányon. Úgy gubbasztottak ott, mint gumikacsák a céllövöldében. Meeks háromszor meghúzta a ravaszt.

A két férfi hátrazuhan. Vér és üvegtörmelék árasztotta el a fal tövében lapuló társait. Meeks kivágódott az ablakon, gurult, és tüzet nyitott a rá vadászókra, miközben szabad kezével kikapta az egyik halott övéből a revolvért.

Futó lábak dobogása közeledett az udvar irányából. Meeks a fal mellett heverő holttesthez gurult. Orrát megcsapta a frissen kiömlött vér szaga. A földet szétfröccsent agyvelő borította.

Üldözői már a szobában voltak. Két golyós fegyver jelent meg az ablaknyílásban. Meeks felüvöltött:

– Elkaptuk!

A bentic diadalittas csatakiáltást hallattak. Karok, lábak túntek fel az ablakban. Meeks fölkapta a hozzá legközelebb heverő géppisztolyt, és automatára állította. Azoknak semmi esélyük sem volt. Tompa koppanás hallatszott odabentről, majd egy pillanattal később minden lángba borult.

Meeks visszaugrott a szobába. Az ajtó nyitva. Fegyverei a párkányon heverték. Valami mozdult a falnál. Önkéntelenül is odakapta tekintetét: egy férfi célzott rá az egymásra hányt matracok mögül. Meeks a földre vetette magát. Estében a fegyver felé rúgott, de elhibázta. A férfi lőtt, azonban Meeks közben ismét talpra ugrott, előrántotta kését, és szúrta: arcra, nyakra. A másik felüvöltött, újra meg újra meghúzta a ravaszt, de nem talált. Meeks villámgyors mozdulattal elvágta a torkát, majd berúgta az ajtót, és az ablakhoz rohanva felkapta a fegyvereit. Végre egyetlen lélegzett.

A tűz egyre terjedt. Megperzselte a testeket, és belekapott az ablakkeretbe. Csupán egyetlen módon juthatott ki innen: az ajtón át. *Vajon hányan állhatnak még lövésre készen odakint?*

Nem sok ideje maradt ezen töprengeni. Tűz alá vették a szobát. A nehéz golyók hatalmas darabokat szaggattak ki a falból. Meeks kapott egyet a lábába. Egy másik a hátát súrolta. A földre zuhan. A golyózapor folytatódott. Az ajtó kiszakadt a helyéből – kitepték a falból a lövedékek.

Aztán, mintegy vezényszóra, véget ért az egész.

Meeks a mellkasa alá dugta a fegyvereit, és halottnak tette magát. Csígalassúsággal vánszorogtak a másodpercek. Négy ember nyomult be az ajtón, maga előtt tartva a fegyverét.

– Ennek annyi – suttogeta egyikük.

– Azé' legyünk óvatossak – tette hozzá valamelyik.

– Kibaszás – morogta egy harmadik hang.

Mal Lunceford nem volt közöttük. Meeks egyedül tőle tartott.

Valaki oldalba rúgta. Gúnyos nevetést hallott. Egy láb nyúlt alá.

– Dagadt disznó – mondta valaki.

Meeks hirtelen megragadta a lábat, és jól megrántotta. A láb gazdája hátratántorodott. Meeks villámgyorsan megeresztett négy lövést. Mindegyik talált. A négy ember padlót fogott. Meeks megpördült. Rohanó lábakat látott az udvaron. Megismerte Mal Lunceford hátát.

– Heló, Meeks – hangzott az ablak irányából.

Dudley Smith állt a lángfüggöny előtt. Szürke tűzoltóköpenyt viselt. Meeks bőröndje a lába előtt hevert: benne a kilencvennégy rongy és a por.

– Látom, Dud, semmit sem bízál a véletlenre.

– Már kiscserkész koromban megtanultam, nem árt, ha az ember alapos. Akarsz valamit mondani az utolsó szó jogán?

Öngyilkosság megfújni bármit, amire Dudley Smith vigyáz. Meeks villánygyorsan célra kapta fegyverét, de Smith megelőzte. Meeks utolsó gondolata az volt, hogy az El Serrano Motel pont úgy fest, mint az Alamo.

ELSŐ RÉSZ

VÉRES KARÁCSONY

ELSŐ FEJEZET

Bud White jelzés nélküli rendőrautójából nézte a városháza előtt felállított karácsonyfán villogó 1951-es évszámot. A hátsó ülés teli volt piával. A központi kapitányságon a szokásos karácsonyi bulira készültek. Egész nap az utcai kereskedőkkel nyüglődött, bár Parker úgy rendelkezett, hogy huszonnegyedikén minden szolgálatot az agglagények látnak el. A házasemberek elvileg szabadságon voltak. Ezen a napon külön központi nyomozóosztagot állítottak fel annak érdekében, hogy begyűjtsék az összes csavargót. A főnök igyekezett kiküszöbölni minden lehetséges veszélyforrást. Tavaly ugyanis néhány érintett is hivatalos volt a polgármesterné jótékonyági báljára. Természetesen felfalták az összes süteményt, majd mindezt megkoronázandó pár bokszos árvagyerek előkapta farkát, belevizelt az egyik limonádés kancsóba, és ráparancsolt Mrs. Bowronra, hogy hajtsa fel. A rendőrfőnök, William H. Parker személyesen vitte el a polgármesternét a központi ügyeletre, ahol az végül nyugtatót kapott. Most, egy évvel később Bud és a többiek iszszák meg a levét mindennek.

A piával megrakott hátsó ülés nyomta a hátát. Az ügyeletes tiszt, Ed Exley amolyan régi vágású bunkónak számított. Lepelletlen élvezettel ugráltatta a csoportszobában izzadó alárendeltjeit. Ráadásul Johnny Stompanato már húsz perce késett.

Bud bekapcsolta az adóvevőjét. A rádióból folyamatos mormogás hallatszott: bolti lopások, rablás a kínai negyedben. Az anyósülés felőli ajtó kinyílt: Johnny Stompanato siklott a kocsiba.

Csupán a műszerfal jelzőlámpái világítottak.

– Boldog karácsonyt – jegyezte meg Stompanato. Nem köszönt. – Hol van Stensland? Azt hiszem, ő is örülni fog annak, amit hoztam.

Bud szótlanul végigmérte. Mickey Cohen testőre már egy hónapja – úgymond – szabadságon volt, főnöke ugyanis háromtól hét évig terjedő börtönbüntetését töltötte a McNeil-szigeti börtönben, miután a Szövetségi Bűnügyi Nyomozóhivatal ráhúzta a vizes lepedőt valami adóügyben. Johnny Stomp azóta otthon ült, manikűrözgette a körmét, és meresztette a seggét.

– Stensland *órmester* e percben begyűjti a csavargókat. Megtisztítja tőlük a várost.

– Kár. Szeretem Dick stílusát. Te már csak tudod, *Wendell*.

A herceg Johnny: jóképű, fürtös fejű. Most elég nyugtalannak tűnt, úgy zihált, mint söröslő a kaptatón. Bud legszívesebben kihajította volna a kocsiból.

– Ki vele, mit tudsz – mordult rá türelmetlenül.

– Dick sokkal udvariasabb magánál, White biztos úr.

– Akarsz egyet a pofádra, vagy csak úgy járatod a szád?

– Tudja mit? Inkább Lana Turnerrel keménykedjen, meg azokkal a szivarokkal, akik agyalják a feleségüket. Ha jól hallok, igyekszik megvizsgáztalni a kicsikéket: gondolom, nem túl válogatós.

Bud megropogtatta az ujjperceit.

– Na, ide figyelj – mondta mézesmázos hangon. – Egy: nem én baszom föl a haverjaimat egy kis mellékesért. Kettő: felőlem Mickey annyi pénzt ad jótékony célra, amennyit akar, a szememben akkor is csak egy ócska strici és díler marad. Három: nem tartozik rád, hogy mit csinálok azokkal a faszokkal, akik verik a feleségüket. *Capisce?*

Stompanato idegesen mosolygott. Bud kibámult az ablakon. Nem messze tőlük az Üdvhadsereg egyik mikulása fél szemét a szemközti italbolton tartva vadászta a perselyből az aprót. Vélhetőleg nagyon várta, hogy összejöjjön egy pofa sörre való.

– Nézze, magának az kell, ami nálam van, nekem meg az, ami magánál – mondta Stompanato. – Mickey és Davey Goldman fülig ül a szarban az adóhatóság miatt, úgyhogy Mo Jahelka vezeti helyettük a boltot. Mo persze azzal van elfoglalva, hogy saját magának kaparja ki a gesztenyét. Bolond lenne munkát adni nekem. Jack Whalen tutira nem alkalmaz, és mi be, hogy Mickey egy fillért sem hagyott nekem.

– Te szegény. Szóval Mickeynek lóttak. Sebaj. Hallom, hogy sikerült visszaszereznie azt a pár kiló heroint, amit annak idején megfújtak tőle, amikor kútba esett a Jack Dragnával kötendő üzlete.

Stompanato megrázta a fejét.

– Rosszul tudja. Mickey ugyan elkapta a fickót, de a szajré sehol, és a fickó lenyúlt százötven lepedőt Mickey pénzéből. A lényeg, hogy szükségem van némi zsozsóra. Amennyiben szabadon rendelkezik a vamzeralap felett, javaslom, kössük meg gyorsan az üzletet, White biztos úr.

– Nyugi, Johnny. Főlöskéges annyira sietni. Próbálj fehér emberként viselkedni, akárcsak Dick Stensland és jómagam.

Stomp vihogni próbált. Ami azt illeti, elég gyatrán sikerült.

– Mit kér: besurranó tolvajt egy húzasért, vagy inkább azt az áruházi tolvajt harmincért, aki rendszeresen veri a feleségét? Amennyiben az utóbbit kéri, jó lesz, ha siet, mert nemrég az Ohrbach áruházban láttam a fickót téntferegni.

Bud elővett egy húszast és egy tízest. Stompanato rögtön lecsapott a bankjegyekre.

– Ralphie Kinnard – hadarta. – Szőke és kövér. Úgy negyven körül lehet. Bördzsekit és szürke nadrágot visel. Azt meséli, rendszeresen veri a feleségét. Egyébként futtatja is, mert szenvedélyesen pókerezik, de pocsékul játszik, és valamiből fedeznie kell a veszteségeit.

Bud szorgalmasan jegyzetelt. Amikor végzett, Stompanato két ujjal megbiccentette a kalapját.

– Boldog karácsonyt, Wendell.

Bud elkapta a testőr nyakkendőjét, egy alig követhető mozdulattal behúzta fejét a műszerfalba, majd kinyitotta az ajtót, és kilökte a kocsiból:

– Boldog újévet, seggfej – morogta.

Az Ohrbachnál még a szokásosnál is nagyobb volt a tömeg.

A vásárlók egymás sarkát taposva nyüzsögtek a pultnál és a kirakott ruhák körül. Bud felküzdötte magát a harmadik emeletre, mert itt voltak az áruházi szarkák által leginkább kedvelt árucikkek: az ékszerek és márkás italok.

A pulton jobbnál jobb órák csillogtak. A pénztárgépek előtt hosszú sorok kígyóztak. Bud kizárólag a negyvenes, szőke férfiakra összpontosított. A háziasszonyok és gyerekek felőle akár az egész áruházat ellophatták. Sokáig nem találta az emberét, aztán a szeme sarkából észlelte, ahogy egy szőke, bőrdzsekis fickó bemege a férfvécébe.

Bud átsörtetett a tömegben, és belépett a mosdóba. A piszoár előtt két vén tag dumált. Az egyik fülkében két szürke nadrágszár söpörte a padlót. Bud lehajolt, és benézett. Bingo! A pasas csuklóján vadiúj ékszerek csillogtak. A két öreg közben begombolkozott és kiment. A rendőr bekopogott a fülszék ajtaján.

– Hé fiú! Itt a Mikulás.

Az ajtó kivágódott: Ralphie Kinnardnak esze ágában sem volt megadni magát. Bud nem számított ellenállásra, úgyhogy bekapott egy alkaros ütést. Az éles mandzsettagombok felszántották az arcát. Nekitántorodott a mosdónak. Mire észbe kapott, a férfi elhúzta a csíkot. Bud nem hagyta annyiban. Felkászálódott, és a másik után vetette magát. A mosdó ajtaja előtt azonban egy nagy csapat emberbe ütközött, és mire keresztülvergődött rajtuk, Kinnard egérutat nyert. Bud elvergődött a tűzlépcsőig, és ott folytatta a hajszát, ám a környék teljesen tiszta volt: egyetlen kocsit sem látott, ráadásul Ralphie is eltűnt. Bud visszaszaladt a kocsijához, és bekapcsolta a rádiót.

– 4A31 a központnak – lihegte a mikrofonba. – Segítséget kérek.

Pár másodpercenyi szünet következett.

– Itt vagyok, 4A31-es – válaszolt végül egy recsegő hang.

– A szivar utolsó címe kellene. Fehér férfi. Keresztneve: Ralph. Családneve: Kinnard. Betűzőm: K-I-N-N-A-R-D. Sürgős.

– Jó – felelte a központos. Bud idegesen dobolt az ablakkereten. Valamivel később ismét megszólalt a rádió.

– 4A31, vettem a kérést.

– Hallgatom.

– Megvan a keresett személy. Neve Ralph Thomas Kinnard. Születési éve...

– Csak a rohadt címre van szükségem – vágott közbe Bud.

A központos felkapta a vizet.

– Szard össze magad! A kért cím: Evergreen 1486. Remélem...

Bud nem volt kíváncsi a központos jókívánságaira. Kikapcsolta a dobozt, és kelet felé indult a City Terrace-on. Keményen, erőszakosan vezetett. Szinte állandóan nyomta a dudát. Alig öt perc alatt elérte az Evergreent. Elsuhant az 1200-as, az 1300-as tömbök mellett. Az 1400-asok is elővillantak. Veteránoknak épültek házgyári elemekből.

Leparkolt, és gyalog ment a központos által megadott számig. Az 1486-os ház homlokzatát stukkódíszek takarták. A tetőn hatalmas neon Mikulás ragyogott. Odabent égett a lámpa. A kocsibejárón öreg, még a háború előtt gyártott Ford várakozott. Bud belesett az ablakon. A lehető legjobbkor érkezett. Ralphie Kinnard egy fürdőköpenyes asszonyt vert.

A harmincas évei közepén járó duzzadt arcú nő riadtan hátrált. Ruhája leesett. Mellét és bordáit sötét zúzódások borították. Bud visszaballagott a bilincserő. Ahogy behajolt a kocsiba, látta, hogy a rádió kijelzője szaporán villog. Fölvette a mikrofont:

– Itt a 4A31-es. Jelentkezem.

– Vettem 4A31-es. Hivatalos személy elleni erőszak. Két járőrt megtámadtak a Riverside 1990-ben lévő taverna előtt. Hat

gyanúsítottat üldözünk. Jogosítványuk alapján azonosítottuk őket. Már más egységeket is riasztottunk.

Bud megborzongott.

– Rosszul áll a szénánk?

– Igen. Menjen a Lincoln Heightson az 53-as sugárút 5314-es házhoz, és tartóztassa le Dinardót. Sanchez D-I-N-A-R-D-O. Huszonnégy éves mexikói férfi.

– Rendben – bólintott. – Maga viszont küldjön egy kocsit az Evergreen 1486-ba. Egy fehér férfit kell őrizetbe venni. Én nem leszek ott, de biztos megtalálják. Mondja meg nekik, hogy később megírom a jelentést.

– Jó. A jegyzőkönyvet majd adja le a hollenbecki kapitányságon.

Bud megígérte, azután fogta a bilincset, és visszament a házhoz. Megkereste a villanyórát, és addig babrált a kapcsolókon, míg kialudt a fény. A Mikulás azonban továbbra is égett. Bud megragadta a vezetékét, és megrántotta, mire az egész tákolmány lezuhant a tetőről, és darabokra tört a földön.

Kinnard kirohant a házból, és átesett a rendőrön. Bud megbilincselte, és a földre nyomta fejét. Ralphie üvöltött és a földet harapta kínjában. Bud elkezdte az ilyenkor szokásos játékot.

– Most másfél évre rács mögé kerülsz, de ne aggódj: gondom lesz rád. Pontosan tudni fogom, hogy mikor jössz ki a hűvösről. Megkeresem a nevelőtisztedet, aztán téged is meglátogatlak. Ha csak egy ujjal is hozzáérsz az asszonyhoz, bevarrlok kiskorúak elleni erőszak miatt. Ugye, tudod, mit csinálnak veled, ha a Quentinbe kerülsz? Rojtosra kúrják a seggedet.

Ismét kigyúltak a fények: Kinnard felesége babrált valamit a biztosítékokon.

– Elmehtek az anyámhoz? – kérdezte az asszony félénken Budtól.

Bud szakszerűen kiürítette Ralphie zsebeit. A kulcsokat és a pénzt átnyújtotta a nőnek.

– Vigye a kocsit, és helyezze biztonságba magát – felelte.

Mrs. Kinnard elvette a kulcsokat, és adott egy tízest a rendőrnek.

– Remek kis karácsonyi ajándék, nem igaz? – kérdezte Bud.

Mrs. Kinnard csókot dobott felé, majd kitolatott az útra. A kerekek apró szilánkokra zúzták a rénszarvas maradványait.

Bud befordult az 53-as sugárútra. A kettős kód volt érvényben, úgyhogy nem használt szirénát. Fekete-fehér rendőrautó hajtott el mellette. Nem sokkal később megpillantott két egyenruhás járőrt. Az egyik rendőrautóból épp akkor szállt ki Dick Stensland. Bud rövidet dudált. Stensland azonnal odalépett hozzá.

– Mi a helyzet? – kérdezte Bud.

– Az egyik fickó ott dekkol. Még az is lehet, hogy négyen vannak benn. Egyelőre annyit tudunk, hogy két fehér pasas csinálta ki a mi fiainkat: Brownell és Helenowskit. Brownell valószínűleg maradandó agykárosodást szenvedett, és Helenowski pedig csaknem biztosan elveszíti a fél szemét.

– Utálom a feltételes módot. Tudod mit: inkább maradjunk a tényeknél.

Stens búzlótt. Csak úgy áradt belőle a fertőtlenítőszer és a gin szaga.

– Mi az, részletes jelentést akarsz?

Bud kikászálódott a kocsiból.

– Nyugi. Hányat tartóztattak le idáig?

– Egyet sem. Mi kapjuk el az elsőt.

– Akkor szólj a járőröknek, hogy maradjanak nyugton, amíg nem végeztünk.

Stens megrázta a fejét.

– Nem fog menni. Brownell haverjai. Részt akarnak venni az akcióban.

– Túrót. Ez a mi bulink. Bennünket riasztottak, nem beszélve arról, hogy jó lenne összeütni még ügyeletváltás előtt azt

a kis murit, amit terveztünk. Három rekesz whisky van nálam: egy Walker Black, egy Jim Beam meg egy Cutty Shark.

– Ne hülyéskedj. Ma Exley az ÜTI helyettes. Tudod, hogy milyen: komoly, akár a vakbélgyulladás. A nyakamat rá, hogy nem támogatja a körletben tartandó buli ötletét.

– Az igaz, viszont Frieling az ügyeletes *tiszt*, és mivel ő legalább olyan tajtrészeg, mint te, szerintem nem kell aggódnunk Exley miatt. Egyébként ma még meg kell írnom egy jelentést.

Stens felnevetett.

– Vajon mi lehet az? Várj, kitalálom: ha nem tévedek, a kaliforniai büntetőtörvénykönyv egyes számú paragrafusának hatodik bekezdésében található huszonharmadik pont: a nők sérelmére elkövetett súlyos testi sértés? Oké: én tök részeg vagyok, te pedig az özvegyek és árvák gyámolítója.

– Sajnos ez sem változtat azon, hogy te vagy a rangidős. Szóval, mit tegyünk?

Stens kacintott. Bud fölsietett a lépcsőn, az ajtó mellé simult, és elővette a fegyverét. Az ablakokat elfüggönyözték. Odabent szólt a rádió. Dick felemelte a lábát, és berúgta az ajtót.

A két rendőr berontott a házba. Riadt mexikói pár bámult rájuk. Stens fejmagasságba célzott, azonban Bud elébe vágott, és így nem tudott lőni. A férfi megragadta a nő kezét, és rohanni kezdett a folyosón. Bud igyekezett elvágni az útjukat, Stens pedig utánuk vetette magát. A bútorok közt botladozva szaladt a nyomukban. A konyhában aztán végre sikerült sarokba szorítania őket. Azok megfordultak, és felemelték a kezüket. Stens csak akkor vette észre, hogy a *pachuco* nője a hatodik hónapban járhat. Egyébként meglepően jól nézett ki.

Megragadta a fickót, és a falnak lódította. Bud motozta meg. Elvette az iratait, és beléjük pislantott. Sanchez Dinardo. A lány magából kikelve ordibált, odakint sivítottak a szirénák. Bud megpördítette Sanchezet, és teljes erőből herén rúgta.

– Ezt a mieinkért kaptad, *pachuco*. Hozzá kell tennem, hogy így még elég olcsón megúsztatd.

Stens megragadta a lányt. Bud azonnal közbeszólt.

– Tűnj el, szivi, mielőtt a barátom elkéri a zöld kártyádat.

– Zöld kártya – tört ki a lányból –, *madre mia! Madre mia!* Sten az ajtó felé lökte. Sanchez a földön nyöszörgött. A járőr-kocsi közben beállt a ház elé. Jelzőfénye kéken villogott.

– Hadd vigyék be ők a hapsit – intett fejével Bud az ablak felé.

Stens sóhajtott.

– Rendben. Adjuk Brownell haverjainak.

Két zöldfülű lépett be az ajtón. Bud odalökte nekik a fickót.

– Gyűrűzzétek meg, és készítsétek el a jegyzőkönyvet. Hivatalos személy elleni erőszak, ráadásul ellenállt a letartóztatásnak.

A két újonc kivonszolta Sanchezet. Stens a fejét csóválta.

– Te és a nők. Vajon mi jöhet még: kóbor kutyák és árvagyerekek?

Bud előtt felvillant Mrs. Kinnard képe. Alaposan összeverték karácsony tiszteletére.

– Hát, még gondolkozom rajta – válaszolta. – Gyere, vigyük azt a piát. Ha jó fiú leszel, kapsz egy egész üveggel.